

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

חג הסוכות

מצוות סוכה | ושמחת בחגך | הושענות | דין הזיק אתרוג יקר – שיעורי מבשר טוב | עובדות מרבתינו הקדושים

||| מצוות סוכה |||

• דברי בינה •

בסוכה אפילו ע"י פסולת יכולים לעשות אורות מקיפים

יזה הוא גם כן, בחינת חג הסוכות. דהנה אמרו חז"ל ע"ה ור"ה יג: "באספך מגרנד ומיקבך – בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר" – שבזה מסככים. והענין הוא, כי בחינת סוכה, הוא אור המקיף כידוע, הרומז שאפילו מפסולת גורן ויקב, יכול האדם לעשות מהם אורות מקיפים, שזה קדושת הסוכה.

פרשת האזינו ושבת טובה עמי קצה

• ארון עדות •

כוונת 'תשב' הוא שיהא ביישוב הדעת בסוכה

בסוכות תשבו שבעת ימים.

אז יאמר, "כל האזרה בישראל ישבו בסוכות", כי ידוע שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, והטעם כי המלכות היא כוללת כל העם, כמו הנשמה שהיא כוללת כל הגוף. והנשמה שהיא בראש צריכה שתהיה במנוחה ובשיוב הדעת, ואם ח"ו הראש מבולבל מעט, אזי כל הגוף איננו מתנהג כסדרו הראוי, יען כי הראש שהנשמה בו הוא הכולל ומנהיג כל הגוף על סדרו. ולכן צריך לשמור הראש מאד, לבל יתבלבל ח"ו.

דוגמת כן המלכות היא כוללת העם המנהיג אותם, ולכן צריך שיהיה במנוחה ובשיוב, וזה הרמז 'אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד'.

והיום בסוכות כל ישראל כמלכים, וצריכים לחיות במנוחה ובשיוב, ולכן כתיב 'כל האזרה בישראל ישבו בסוכות'. ולכך בסוכות אנו צריכים להיוושע בכל טוב בכל ענינים, שיהיה לנו נחת ומנוחה וישיבה, אמן. לסוכות עה

• תולדות אדם •

ופרוש עלינו סוכת שלומך סוכת רחמים וחיים ושלום.

ויש לדקדק, איך שייך להסוכה לשון שלום. בשלמא 'סוכת רחמים' שייך, כי מי שיש לו רחמים, הוא מסכך ומגין. – וחיים גם כן אנו צריכים להתפלל תמיד. אלא 'שלום' מה שייכת להסוכה.

ונוכל לפרש פירוש השלום, כמו דאיתא בגמרא הפלוגתא הזכמים ורבי יהודה, שחכמים אומרים סוכה דירת עראי בעינן, ורבי יהודה אומר דירת קבע בעינן. ולכאורה מה שאנו מתפללים: 'זהאר עינינו בתורתך', ותורה הוא אמת, ובודאי היו התנאים ההם רואים כל אחד האמת, ואיך יוכל להיות שאחד יאמר דירת עראי בעינן, והשני יאמר דירת קבע בעינן מהיפך לחיפך.

שאת זה הלימוד שמלמדנו עראיות הסוכה צריך לקבוע האדם בלבו כל ימות השנה. אך מה שצריך ביאור בעצם יסוד דברי קדשו, שמצות הסוכה באה ללמד לאדם על עראיותו בעולם הזה. – הלא משנה שלמה שנינו בזה, והדבר ברור ומפורסם בכל ימות השנה, בכמה מאמרי חז"ל, שישנו חכמים בפרקי אבות ג, א: "עקביא בן מהללאל אומר, הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה. דע, מאין באת, ולאן אתה הולך, ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון, וכו'".

נמצא בכל ימות השנה ג"כ שונים אנו בזה הלימוד שאין העולם הזה כי אם עראי בלבד, וכל מעשי עניני הגוף עראיים הם, כאשר בא זה הגוף מטיפה סרוחה, והולך למקום עפר רימה ותולעה. ואין לו לאיש ישראל בעולמו כי אם פרוודור המעבר לקראת טרקלין עולם שכולו טוב, וכמבואר באבות ד טז. – ומה נתחדש אם כן בלימוד המיוחד שלמדנו ממצות הסוכה על עראיות האדם בעולם הזה, ושצריך לקובעה בלבו לכל השנה. שמשמעות דברי קדשו, שיש כח השפעה מיוחד בחג הסוכות להחזיר זאת המידה בלב האדם יותר מבכל ימות השנה, וצריך ביאור. (וכו').

ואשר ייראה בזה בעזה"ת שעיקר מה שאנו צריכים ללימוד והשפעת מצות הסוכה עלינו, אינו על עצם עראיות זה העולם, שזאת כבר נודע ומושרש בלב כל ימות השנה, בעצם חיי איש ישראל בטפלות ענייני עולם הזה בפני תכלית החיים הרוחניים שהם עיקר חיי איש יהודי. – אלא כוונת הסוכה בהיפך, לקבוע דעת האדם בתוך עראיותו בזה העולם.

אבל נוכל לומר דמר אמר הדא ומר אמר הדא ולא פליגי, לפי דאיתא בספרים הטעם על ישיבת הסוכה, 'דרחמנא אמר צא מדירת קבע ושב בדירת עראי' (סוכה ב, ב) כדי שנדע שזה העולם הוא רק דירת עראי. ורבי יהודה מודה להכמים גם כן בזה שסוכה דירת עראי בעיניו, אלא שהוא בא להוסיף עוד על החכמים שהם אומרים שדי בשבעת ימי הסוכה בלבד, ורבי יהודה אומר ששבעת ימי הסוכה הם מרמזים על כל השנה, היינו שצריך האדם להיות זאת קבוע בלבו תמיד, שזה העולם הוא רק דירת עראי ולא דירת קבע. וזה כוונת רבי יהודה כמה שאמר סוכה דירת קבע בעיניו, היינו שיהיה זאת אצל האדם בקביעות בכל השנה בלבו, שאנחנו בזה העולם כדירת עראי, ולא אותן השבעה ימים בלבד.

וזאת הוא הפירוש שאנו מתפללים על 'סוכת שלום', היינו שנעשה שלום בין חכמים לרבי יהודה, שנדע באמת כל השנה בקביעות שצריך האדם להיות בעולם הזה רק כדירת עראי.

עמוד רעו

• מבשר טוב •

עיקר מצות סוכה לקבוע הקבע בתוך העראיות
וסגולת הסוכה שיהיה לנו יישוב הדעת
בעבודת ה' ושאר דברים

נמצא לפי דרכו שחכמים ורבי יהודה משלימים הם זה לזה את לימוד הסוכה, שמתחילה גילו חכמים "סוכה דירת עראי", ללמד שהעולם הזה אינו אלא עראי בלבד, שלא יחליף האדם עולם עומד בעולם עובר, שאינו אלא הפרוודור אל הטרקלין. – ושוב הוסיף רבי יהודה "דירת קבע בעיניו",

ובפרט בדורות של עקבתא דמשיחא, ובזמנינו כיום, שהבלבולים והדאגות רבות, והעולם מלא ברדיפות וחדשות שונות המגניעים מכל העולם, ונמטלים וגוזלים היישוב הדעת והקביעות שצריך איש ישראל לקבוע עצמו בתכלית חייו בעולם. ובזה נמצאים הרבה אנשים שעצם חייהם בעולם, חיים ארעיים בכל דבר, ועצם מהות האדם עראי ובתנודה בלתי מיושבת תמיד, ונמצאת דעתו מוטרתת מעסק התורה והעבודה. יו"ט סוכנת שחל בשבת, תש"ע

• חלקת יהושע •

ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות. **וַיִּבֶן** לו בית" תורה ותפלה היה אצלו בבחינת 'בית'. – אך 'למקנהו' עניני עולם הזה, בבחינת 'סוכות', בדרך ארעי.

דף סב:

או יאמר, באם "למקנהו עשה סוכות" [סוכה דירת ארעיל], באם מבין שכל עניני הגשמיות הם ארעיל. או מדה במדה – [וַיִּבֶן לו בית"], נותנים לו בקביעות עבודת השם יתברך.

דף סא.

• דבוי בינה •

ענין הסוכה הוא קירוב גדול של השי"ת עם ישראל עם קרובו

ביום השמיני עצרת תהיה לכם. ופירש"י ז"ל: "משל למלך בשר ודם וכו' קשה עלי פרידתכם". ולכאורה, לפי הטעם הזה, מהראוי היה שיעצרו בסוכה, שיאכלו באותו המקום שאכלו כל הז' ימים. ובאמת אם אוכלים בסוכה, יש בזה חשש איסור כל תוסף.

דהנה עצם עראיות האדם בעולם הזה, מלבד מה שהיא משנה ערוכה בדינו: "דע, מאין באת, ולאן אתה הולך וכו'". שעצם ביות גופו מטיפה סרוחה והליכתו למקום עפר רימה ותולעה, מזכירה אותו כל העת שהאדם בא בעולם הזה בדרך עראי בלבד, ואינו קבוע בזה העולם כלל. –

גם לזכירת זה הענין כמשך כל ימות השנה כבר באה מצות המזוזה, כאשר חידש בזה רבינו הרמב"ם ז"ל [תפילין ומזוזה פ"ו הי"ג] בטעם מצות המזוזה, שהיא באה להזכיר לאדם עראיות עולם הזה. – שבכל פעם שיוצא ונכנס פוגע ביהוד שמו של הקב"ה, וניעור משנתו ושגיותו כהבלי הזמן. והיינו גופא לימוד המזוזה – ואם כן בודאי שלא ללמד עצם יסוד זה באה מצות הסוכה, ולא מצינו שתי מצוות שונות הבאים על ענין אחד.

אלא נראה עיקר לימוד מצות הסוכה, בא על בחינה אחרת שבקראיות עולם הזה, אשר בה עיקר מה שאנו נצרכים הוא בהיפוך להשלמת דעת רבי יהודה בזה, שבאה הסוכה לעשות הקביעות בלב האדם, אף בתוך ארעיותו.

כי הנה אחד ממכסימי היצר להסית האדם מתלמוד תורתו ועבודת השם יתברך, הוא במה שמבלבל דעת האדם שיהיה עראי בכל דבר, ולא יוכל לקבוע עצמו את דעתו ולבו בתורה ועבודה, רק מציא לו כל העת טרדות שונות ומשונות, וענינים המסיחים את דעתו לעראיות עניני עולם הזה, ולא יקבע עצמו בישוב הדעת בתכלית חייו עלי אדמות, בעסק התורה והמצוה.

מבחינת פירוד ח"ו, ואיזה בושה שהוא יתברך מתבייש ח"ו להתייחד עמנו. וזהו "פרידתכם", שתסברו שהיה מצד פירוד ח"ו, רק שהוא מבחינת אהבה הפשוטה. והראיה, שאתם מתבקשים להיכלו פנימה.

עמוד קפו

||| ושמחת בחגך |||

• מבשר טוב •

ע"י שישמח בסוכות יזכה שתמיד תהיה שמחתו שלימה

ויש לבאר אם כן, מאי קאתי קרא למעוטי בתיבת "אך" האמורה כאן במצות השמחה, שאנו מצווים בהג הסוכות. הלא לכאורה מן הראוי להרבות יותר בשמחת החג, ולא למעטו, כאשר עיצומו של חג זה מוגדר במהותו "זמן שמחתנו", ומדוע נאמר לשון של מיעוט במצות השמחה שבחג, וצריך ביאור.

ומצינו בזה במדרש אנדה [דברים טו טו] בזה"ל: "והיית אך שמח. מהו אך/ שאין בעולם הזה שמחה שלימה, שבניו מצערין אותו על השולחן". עכ"ל.

ובפסיקתא דרב כהנא [נספחים ב פרשתא אחרת] איתא בזה"ל: "דבר אחר, ויהיית אך שמח. אדם שמח בעולם הזה, בא מועד לוקח לו בשר ומבשל בתוך ביתו, לשמחה בשביל המועד. לא עשה אלא בא לאכול, ומתחילנותן לכל אחד ואחד מבניו, חלקו של אחי גדול משלי, ונמצא מיצר אפילו בתוך שמחתו. אבל לעתיד לבא, הקדירות מבשלות ואדם רואה ונפשו שמח עליהם, הח"ד נישעיה כו יב ה' תשפות שלום לנו, הרי הקדירות מבשלות". ע"כ.

ומבואר על פי דברי המדרשים הללו, כוננת מיעוט לשון "אך", ללמד

והנראה בזה, דהנה בענין מצות סוכה אפשר לומר בזה ב' דרכים: האחד הוא, מפני שאין אנחנו ראויים לבוא אל בית המלך פנימה, ולכן ציוונו יתברך לבנות מדור מיוחד שיתייחד שם עמנו. והדמיון בזה, כמו מלך בשר ודם שרוצה לאכול עם איזה מאוהביו, אבל הוא בוש לאכול עמהם בהיכלו פנימה, מפני שאינו לפי כבודו להכניס אנשים כאלו בביתו ובהיכלו, לכן מצוה לבנות בנין מיוחד אשר שם יאכל אתם, וישמח עמהם. ויש בהינה ב' בזה, אדרבא, מפני גודל האהבה שהוא יתברך רוצה להתייחד עם עמו ישראל, שאין העולם ראויים לראותה, הוא מתייחד עמנו במקום נסתר ונעלם, להמתיק סוד עמנו, ובביתו היו איזה מפרידים ומעוררים על זה.

לבן ברוב רחמיו ציוונו לעשות סוכה כל שבעה. ובאמת בחינת סוכה הוא על דרך זה, כי הראשי תיבות של ב'סוכת ת'שבו ש'בעת, הוא שב"ת. כי השבת מורה על עצם היחוד האהבה השלימה, כמו שאמרו ז"ל במדרש רבה [דברים רבה א. כא] משל למלך ומטרונא שהיו יושבין ומשיחין, מי העובר ביניהן חייב מיתה, עיי"ש.

והנה בשמיני עצרת ניכר אשר מצוות הסוכה הוא על בחינה הקדושה, שמפני גודל האהבה רוצה יתברך ביהוד אמיתי שלא יעבור זר בתוכינו ח"ו. כי בשמיני עצרת מתבקשים אנחנו לביתו ולהיכלו פנימה, מזה מוכה אשר הסוכה לא היתה מפני הבושה ואיזה צד פירוד ח"ו. וזהו "קשה עלי פרידתכם". היינו, שיקשה עלי אם תחשבו ותסברו שהיתה הסוכה

תחתם. אף על פי כן אנו צועקים אליך 'לומדת יראתך', שחפצים אנו ליראה שמך, וזאת כל עיקר מגמת חשקנו ומאווינו שיהיה יראתך עלינו, ולא קבלנו ח"ו שום טעם מהכבושה. וזו "כבושה בגולה", אף על פי כן "לומדת יראתך", אמן כן יהי רצון.

הושע נא דגן מדלקת.

דגן הם בני הנעורים, כמו שכתוב "דגן בחורים" [זכריה ט יז], שתציל אותם מהרהור היצר הרע ומתאות הבהרות ונערות. וזו "דגן מדלקת", שלא ידליק בהם היצר הרע ח"ו, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום [תהילים כה ז]: "חטאת נעורי ופשעי אל תזכור".

הושע נא פרחים להעצימה.

הם גם כן בני הנעורים, כמו 'פרחי כהונה' שיפרחו בכל טוב, ולהעצים אותם ולהזקק אותם, שיהיו בריאי ושלומים. אכ"ר.

עמוד 99-98

• מבשר טוב •

הושענא סובלת סבלך.

ואיתא בפפרים הקדושים שכזה העולם, הצדיקים הקדושים סובלים סבל השם יתברך, ואינם דוחים הקץ להביא הגאולה, אמנם בעולם העליון, בכוחם לבקש ולהתחנן על כלל ישראל, שיהיה סוף וקץ לצרות ישראל, יעזור השם יתברך שנגאל בכלליות ופרטיות וזוכה לביאת גואל צדק אמן.

הילולא דצדיקיא פרק י

דרך מצות השמחה בהג, שהיא ביחד עם הבנים והבנות, על אף היותם מפריעים השמחה על השולחן. שכן חובת השמחה היא ביחד עם הבנים, כנאמר [זכריה טו יד-טו] "ושמחת בהגך אתה ובנגך ובתך וגו', והיית אך שמח".

אך מנגד נראה לפרש מיעוט תיבת "אך"

בדרך הפוך, ושבעים פנים לתורה. שבא הכתוב למעט בתיבות "אך שמח", כאשר לפעמים ישנם כל מיני מפריעים בשמחה, ואין השמחה שלמה. ועל זאת בא הכתוב למעט את אלו המפריעים. שמכוח שמחה זו שישמח איש ישראל בהג, ולא ישית אל ליבו את המניעות הללו, הרי שאז השמחה הזו בעצמה תשפיע ותפעל שתישאר רק השמחה לבדה שלמה ורצויה. – ויהיה 'אך שמח' בלבד, ללא שום מפריעים ומנגדים, שכולם נתמעטו במיעוטא דאך. ויסורו כל המפריעים לשמחתנו, כאשר כל השמחה תהיה כשורה, ואז השמחה תהיה שלמה ורצויה.

ובזמן של שמחה היא עת הרצון הראוי

והנכון, לבקש על כך שתהיה השמחה שלמה ורצויה, בלא דברים המפריעים לשמחה.

יחר האיתנים תשע"ב
קידוש בשבת חול המועד סוכות

||| הושענות |||

• תורת הרה"ק מלענשטנא •

הושע נא כבושה בגולה, לומדת יראתך. **הנה** נודע שכל דבר שכבוש הרי הוא כמבושל, שמקבלת טעם. הרי אנחנו בגולה עידן ועדנים ועל ארץ טמאה וכבושים

פנינים

חג הסוכות

יקרים

• שיעורי מבשר טוב •

III הזיק אתרוג מהודר ויקר אם יכול לשלם באתרוג זול שאינו מהודר III

אף שעילוי דמיו הוא מחמת הידור מצוה, אין בכך כלום" עכ"ל. וכן הוא במשנה למלך [הלכות

מעשי הקרבנות פרק ט"ז ה"ז].

וכוונתו, שאין דמיון מגנב קרבן שור שיכול להחזיר שה, דהתם מכיון שהקדישו תו אינו שלו שיש לו בה רק זכות כפרה, ועיקר חובתו דגנב הוא להשיבו זכות כפרתו, ובזה סגי שהחזיר לו שה. אבל הגונב אתרוג מהודר הרי האתרוג שווה ממון, והוא החזיר לו אתרוג השווה פחות.

ונראה נידון זה תליא גמי בחקירה דידן ביסוד חיוב הגנב, שאם יסוד חיובו מצד ממונו שחיסרו, בודאי אין מקום לומר שיכול להחזיר לו אתרוג השווה פחות, שהרי לא מילא בזה חסרון חבירו, ובודאי צריך להחזיר לו אתרוג מהודר כמו שלקח ממנו, וכטענת החכם צבי.

אבל אם יסוד חובת גנב הוא על מעשה לקיחת חפץ חבירו, ואשר לקח צריך להחזיר, בזה יש מקום לומר מכיון שסוף סוף החזיר לו אתרוג שיכול לקיים בו המצוה סגי בהכי, שהרי הושב החפץ, אף שהוא פחות מהודר. אמנם בזה יש מקום לחלק שעד שלא החזיר אתרוג בשווי ההידור שלקח ממנו לא החזיר גזילתו, מכל מקום יש כאן מקום לדון, ואין כאן שגגה.

אמנם במה שכתב בשו"ת מהר"ם מינץ שם, שגם לענין מזיק אתרוג מהודר של חבירו יכול להחזירו אתרוג פחות מהודר עיין שם. בזה תמוהים דבריו מאד, שבמזיק לכאורה פשוט שחיובו על שחיסרו ממון, וצריך להשלימו חסרון הממון שהחיסרו, ואם כן בודאי צריך לשלם לו אתרוג מהודר כמו שהיה לו, ולא יכול להחזירו אתרוג ששווה פחות, כמו שנתבאר בעוה"ת.

שיעורי בבא קמא' - סימן יז, עמי רא

יש לדון בענין מה שכתב בשו"ת מהר"ם מינץ [סימן קיג], וז"ל: "ראובן קנה אתרוג גדול ויפה להידור מצוה בדמים יקרים, ובא שמעון ומאבדה, או פסלה, או לקחה, שחייב לשלם לו ולקנות לו אתרוג אחרת. וראובן טוען חייב אתה לקנות לי אתרוג כמו הראשון, כי הידור מצוה בעיני. ושמעון טוען אקנה לך אתרוג קטן, שאתה יוצא בו ידי חובתך, איני מחוייב לקנות לך הידור".

נראה לומר דהדין עם שמעון, דאיתא בפרק מרובה [ב"ק עח:]: בעי רבא, האומר הרי עלי עולה והפריש שור ובא אחר וגנבו, מהו, מי מצי מיפטר נפשיה בכבש לרבנן, או בעולת עוף לרבי אליעזר כו', או דילמא אמר ליה אנא מצוה מן המובחר בעיני. והדר פשט גנב פוטר עצמו בכבש לרבנן כו', אף על גב דהפריש שור שדמיו יקרים משום הידור מצוה, מכל מקום פוטר נפשיה בכבש. הכי גמי אף על גב דקנה אתרוג יפה משום הידור, מכל מקום פוטר נפשיה באתרוג קטן שיוצא בו ידי חובתו".

מבואר שכמו לענין קרבן, הגונב שור שהוקדש לנדר עולה יכול להחזיר כבש, הוא הדין לענין אתרוג אם גנב אתרוג שוה אלף שקלים יכול להחזירו אתרוג ששווה רק מאתיים שקלים.

ובשו"ת חכם צבי [סימן קכ] חולק עליו, וז"ל: "ולענ"ד שגגה היא בידו, דהתם אין לה דמים דאינה בת מכירה, כדאמרינן בפסחים פרק האשה [פס:]: תנו רבנן, המוכר עולתו ושלמיו לא עשה ולא כלום, וכיון דאינה בת דמים כלל אי אפשר להיחבו מטעם שיווי העולה, אלא מטעם שהוא חייב לצאת ידי חובתו, שקיבל עליו להקריב עולה, וכיון שאין כאן תורת דמים אלא החיוב שעליו להקריב עולה, להכי פטר גנב נפשיה בכבש. אבל באתרוג הדור דמים לו, ויכול למוכרו,

✧ עובדות ומעשיות מרבתינו הקדושים ✧

בונם ז"ל. והרבי ר' בונם אמר לו הרי באמת באו אחר כך האושפיזין הקדושים להסוכה של רבינו הקדוש מהר"ר שלמה ליב ז"ל מלענטשנא. וסיים הרבי ר' העניך מאלכסנדר זצ"ל בזה הלשון: א יונגער מאן טאר נישט זיין צו שארף, לאברך אסור להיות חריף מדי...

מעשה שהיה בסוכתו של רביה"ק מלענטשנא

סיפר הרה"ק ה'בית ישראל' מגור זצ"ל: מסופר בשם הר"ר שלמה לייב מלענטשנא זצ"ל, שהיה רבי גדול בזמן האדמו"ר מקאצק והחידושי הרי"ם זצ"ל לפני כמאה וחמישים שנה, [וכו'], עשה את סוכתו בעד עשרים שלושים איש, והיתה שם צפיפות מרובה, וכדרכו אמר שם תורה "שיחה", ובתוך דבריו אמר: שהטעם שיוצאים מדירת קבע לדירת עראי, נועד להראות שכל העולם אינו אלא דבר עראי, ואין ראוי להיאנח ולדאוג עליו. "א יוד דארף צי וויסען, אז די גאנצע וועלט איז נישט ווערד אפילו א קרעכטץ". לאחר אמירת תורתו שרו שם כרגיל וברכו. לאחר ברכת המזון נפל שם ספסל מרוב הדוחק והצפיפות על רגלו של רבינו הקדוש מלענטשנא, ונתן רבינו 'קרעכטץ'.

ושאל אותו אחד מהבעלי בתים שם: רבי, הרי הרבי אמר זה מכבר, שכל העולם אינו ראוי להיאנח עליו אפילו אנחה אחת? וענה מרן רבי שלמה לייב: שוטים, אמנם נכון, העולם אינו ראוי להיאנח עליו, אבל בכל זאת, בשעת צרה, כאשר כואב צריך לזעוק. אבל על האדם לדעת גם בשעה זו, בשעה שכואב, שאכן העולם אינו ראוי

אצל היהודי הקדוש היו שני סוכות סיפר רבינו הקדוש מלענטשנא בזה הלשון: אצל היהודי הקדוש היה שתי סוכות, אחת למעלה, ואחת למטה. והיה הולך מסוכה של מעלה להסוכה של מטה לנוח עצמו, והיה אז אושפיזא של יצחק אבינו ע"ה. ובעת שבא היהודי להסוכה ראינו שיצחק אבינו בא עמו, ובעת שהלך מהסוכה ראינו שיצחק אבינו הלך אתו.

האושפיזין בסוכת הרבי מלענטשנא
אחר פטירת היהודי הקדוש היה רבינו הקדוש מלענטשנא בעיר פשיסחא. ואמר הרבי ר' בונם מפשיסחא זצ"ל להרבי הק' ר' הינך הכהן זצ"ל מאלכסנדר: אם רצונך לראות את האושפיזין הקדושים, לך לסוכת אדמו"ר הק' מלענטשנא ותראה את האושפיזין הקדושים. והלך הק' מאלכסנדר ושהה שם איזה זמן וחזר להרבי ר' בונם ז"ל, ושאל אותו הרבי ר' בונם ז"ל אם ראה את האושפיזין הק', והשיב לו עמדתי אחורי הסוכה ושמעתי שאמר כמה פעמים "במטו מינך" ואמר כן כמה פעמים עד אין מספר, וחשבתי אפשר בין כך יבוא רבינו להשלחן ולא רציתי להפסיד השולחן הק' ובאתי לכאן ולא ראיתי שום דבר, והשיב לו הרבי ר' בונם ז"ל: הרי באמת באו אח"כ האושפיזין הק' להסוכה שלו.

וסיפרו חסידים שמאו בכל חג הסוכות היה הרבי ר' העניך מאלכסנדר זצ"ל מספר בשולחנו זו המעשה, שהרבי ר' בונם שלח אותו לרבינו הק' מלענטשנא לראות את האושפיזין, והוא לא רצה להמתין בכדי שלא רצה להפסיד השולחן של הרבי רבי

כיצד קיים מרן החלקת יהושע מצוות סוכה בקור הנורא של סיביר

בקור המקפיא של רוסיה, לא ויתר מרן בעל חלקת יהושע על מצוות סוכה, ומסר נפשו על מצווה חביבה זו אף בקור המקפיא של ערבות סיביר, כפי שסיפר לאחר שנים להרה"ח רבי ישראל רוזנצווייג ז"ל, כאשר שאל את רבינו, מה עשה עם מצוות סוכה בסיביר, ענהו רבינו בחיור: "הם, הרוסים, עשו צרות גדולים. אני בניתי והם שברו. אני בניתי והם שברו". עד שעלה בידו לקיים מצוות סוכה כהלכתה.

והוסיף רבינו הקדוש וסיפר, שהיה לו שם שאלה מעניינת בהלכה, שישן בסוכה בלילה הראשון של החג, ובאמצע הלילה נהיה קור חזק וכפור, וכשקם בבוקר היו כל אבריו קפואים, עד כדי שאם היה מזוי אחד מאבריו היה נופל האבר. וסיפר, שבלילה השניה לא היה יכול לקבוע להלכה אם מותר לו להשאר לישון בסוכה, והספק היה, כיון שעכשיו עדיין לא כל כך קר שיהא פיקוח נפש, אז הוא אינו מחוייב לחשוב מה יהיה במשך הלילה, ולכן נשאר לישון בסוכה, וכך עשה בכל שאר לילות החג.

שירי מצוה

בספר תורת היהודי הקדוש (עמ' קי) **כתב:**
יש להניח אתרוג מחג הסוכות, ולאכלו
בחמשה עשר בשבט.

מרן אדמו"ר זצ"ל בעל חלקת יהושע
היה שומר את השמן שתלה בסוכתו,
ומשתמש בו להדלקת נרות חנוכה.

להיאנח עליו. נובלשונ: "אז ס'טיט וויי דארף מען שרייען, אובער מ'דארף צי וויסען אז דער גאנצער וועלט איז נישט ווערד אפילו איין קרעכטץ, אובער, פין דעסט וועגען ס'טיט דאך וויי, אין אז ס'טיט וויי שרייט מען".

מסירות נפשו של מרן משעדליץ למצוות סוכה

צעיר בניו של מרן הדברי בינה זי"ע הלא הוא מרן הרה"ק משעדליץ זיע"א, שנסתלק למגינת לב אך כחצי שנה אחר שהחל להנהיג עדתו, וימי הנהגתו לא ארכו זמן רב, פטירתו של רבינו הק' בו' חשון תרס"ו, היה זה אחר מחלה שנפל למשכב בימי חג הסוכות, ומרוב התאמצותו לקיים את מצות סוכה, כמו גם שאר מצוות החג והנענועים במסירות נפש, הצטנן ונחלה ונפל למשכב, ושוב לא קם ממטתו. זכותו יגן עליו.

לא להפסיד רגע אחד בסוכה

אור הסוכה הקיף את מרן אדמו"ר זיע"א בעל חלקת יהושע בכל ימות חג הסוכות, ולא יצא ממנה כלל. הדבר ניכר ביותר כאשר לווייתו של חסיד שהסתופף בצל רבינו זי"ע ר' יחיאל משיח' ע"ה הייתה בחול המועד סוכות, ורבינו יצא ללוותו, והיה אך עבר רכב החברא קדישא מעם פני רבינו, מיד רץ רבינו בכוחות גדולים על מנת לחזור כמה שיותר מוקדם לסוכת צילה דמהימנותא, עד שהמלווים לא עמדו בקצב הליכתו, וכשהגיעו ראו אותו ממש מתנשף מעמל הדרך...